

РЕШЕНИЕ

№ 14222

гр. София, 21.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 83 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СНЕЖАНА АНД. ЧАЛЪКОВА

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ПЛ. КАРАГЪЗОВА
като разглежда докладваното от СНЕЖАНА АНД. ЧАЛЪКОВА Гражданско
дело № 20231110116460 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Част трета, глава XXV от ГПК.

Образувано е по предявен от непълнолетния А. Х. Д., действащ със съгласието на своята майка Е. К. Н., срещу баща му Х. Ц. Д. иск с правна квалификация чл. 143, ал. 2 и чл. 149 от СК.

Ищецът в исковата молба, подадена на 30.03.2023 г., поддържа, че е непълнолетен, както и че ответникът Х. Ц. Д. и Е. К. Н. са негови родители. Твърди, че има нужди от средства за съществуване, а ответникът не му доставя издръжка, въпреки че разполага с материални възможности за това. Моли ответникът да бъде осъден да му заплаща месечна издръжка в размер от 250 лева, считано от 30.03.2023 г., както и за една година назад от тази дата Претендира разноски.

Ответникът не оспорва основателността на иска, сочи, че няма възможност да праща издръжка в искания размер.

Съдът, след като обсъди относимите доводи и доказателства по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Ищецът А. Х. Д. е роден на 24.07.2007 г. Негови родители са Е. К. Н., ЕГН *****, и Х. Ц. Д., ЕГН *****. Майката работи и има месечен доход в размер на около 900 лева, а на бащата е около 400 лева. Претенцията на ищеца е за издръжка в близък до минималния размер.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

I. По исковете с правна квалификация чл. 143, ал. 2, във вр. с чл. 149 СК.

Според чл. 143, ал. 2 от СК, родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си, а съгласно чл. 149 от СК издръжка за минало време може да се търси най-много за една година преди предявяването на иска. Следователно, за да бъде уважен осъдителният иск за издръжка на ненавършило пълнолетие дете от неговия родител, ищецът – детето, чиято е доказателствената тежест съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК, трябва да докаже кумулативната наличност на следните предпоставки: 1) че не е навършило пълнолетие, 2) че ответникът е негов родител (рожден или осиновител), 3) нуждите си от издръжка за релевантния период (т.е. след 30.03.2023 г. до приключване на съдебното дирене, доколкото задължението за издръжка е повтарящо се задължение и ответникът следва да бъде осъден за издръжка и след посочения период по силата на чл. 124, ал. 2 ГПК) – арг. от чл. 142, ал. 1 СК, и 4) материалните възможности на ответника да дава издръжка в претендирания размер за релевантния период (след 30.03.2023 г.) – арг. от чл. 140, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 СК и т. IV от ППВС 5-70 г.

По отношение на тези факти ищецът трябва да проведе главно доказване, което поради това следва да бъде и пълно, т.е. такова, което да създаде у съда сигурно убеждение за тяхното съществуване. Ищецът следва да изложи в исковата си молба и твърдения, че ответникът не му доставя претендираната издръжка, като в тази връзка ответникът трябва да проведе главно и пълно доказване, че нуждата от издръжка на ищеца е задоволена изцяло, вкл. защото е доставял дължимата издръжка или защото детето получава доходи от трудово възнаграждение, пенсия, доходи от имоти, семейни добавки и други такива (така и т. 2 от ППВС № 5 от 16.11.1970 г. и теорията – Ненова, Л., “Семейно право на РБ”, стр. 488, изд. 1994 г.), и насрещно и непълно доказване на фактите, предмет на главното доказване от ищеца (т.е. достатъчно е да се обори сигурността на главното доказване на ищеца).

В конкретния случай по делото се установи, че ответникът е баща на ищеца, който към датата на приключване на съдебното дирене – 20.06.2023 г., е на 15 години и следователно е непълнолетен (чл. 3 ЗЛС), което предполага потребности от средства за храна, образование-доколкото ищецът е ученик, за социален живот и облекло. Доколкото се търси издръжка в близък до минималния размер, липсват възражения и доказателства, че от 30.03.2022г. и понастоящем ответникът да не е в състояние да плаща издръжка, то съдът счита, че са налице материални възможности на бащата да заплаща месечна издръжка на детето си. Дори и да среща известни затруднения, ответникът, който и не отрича, че може да плаща издръжка в минимален размер, трябва да положи усилия предвид младата си възраст, липса на данни да е нетрудоспособен, както и да издържа друго непълнолетно дете, да осигури издръжка за ищеца.

Предвид горното и като съобрази нуждите на ищеца и възможностите на ответника, съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от СК, съдът приема, че ответникът трябва да заплаща на ищеца месечна издръжка в размер на 200 лева, считано от 30.03.2022г., тъй като не се събраха данни за този период ответникът да е плащал издръжка. С тази издръжка и

със средства в размер на около 100 лв. месечно, осигурени от майката, ищецът би могъл да осигури своето съществуване. При това, дори след изплащане на издръжката ответникът да среща известни материални затруднения, следва да се даде приоритет на нуждите на детето, за изграждането на което като личност двамата родители имат не само правно, но и нравствено задължение. В този смисъл затрудненията не следва да се поемат от детето. Действително, по делото се установи нисък доход на ответника, но това обстоятелство не може да освободи родителя от задължението му за изплащане на издръжка на детето (което е отчетено от законодателя, макар и на друга плоскост, с разпоредбите на чл. 136 ЗЗД и чл. 445 ГПК). До пълния претендиран размер от 250 лева искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

II. Относно разноските и държавните такси.

Претенция за разноски е заявена от ищеца, но поради липса на доказателства да е направил такива, същата следва да се остави без уважение.

Ответникът следва да заплати държавна такса по сметка на СРС върху присъдената издръжка в размер на 288.00 лева, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, вр. чл. 69, ал.1, т. 6 и т. 7 ГПК и чл. 1, предл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.

III. По изпълнението на решението.

Съгласно чл. 242, ал. 1 от ГПК съдът постановява предварително изпълнение на решението, когато присъжда *издръжка*, възнаграждение и обезщетение за работа. Налице е следователно призната по право (*ex lege*) изпълнителна сила на невлезлите в сила решения относно посочените в закона вземания, за което съдът е оправомощен (има право и задължение) да се произнесе служебно (*ex officio*). Затова в конкретния случай следва да бъде допуснато предварително изпълнение на решението в частта му, с която ответникът е осъден да заплаща на ищеца месечна издръжка в размер на 200 лева, считано от 30.03.2022г.

Така мотивиран, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСЪЖДА Х. Ц. Д., ЕГН *****, да заплаща на непълнолетното си дете **А. Х. Д.**, ЕГН *****, действащо лично и със съгласието на своята майка **Е. К. Н.**, ЕГН *****, месечна издръжка в размер на **200.00 (двеста) лева**, считано от 30.03.2022г. до настъпване на законна причина, изменяща размера ѝ или прекратяваща издръжката, на основание чл. 143, ал. 2, във вр. с чл. 149 от СК, като отхвърля до пълния размер от 250.00 лева като неоснователен.

ОСЪЖДА Х. Ц. Д., ЕГН *****, да заплати по сметка на СРС сумата от **288.00 (двеста осемдесет и осем) лева**— държавни такси и разноски, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението в частта за присъдената издръжка, на основание чл. 242, ал. 1 ГПК.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на *А. Х. Д.*, ЕГН *****, действащ лично и със съгласието на своята майка *Е. К. Н.*, ЕГН ***** за присъждане на разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните (чл. 7, ал. 2 ГПК).

Съдия при Софийски районен съд: _____